

I Księga Samuela

Rozdział 30

1. A gdy trzeciego dnia Dawid, wraz ze swoimi ludźmi, przybył do Cyklagu, do południowej krainy do Cyklagu wtargnęli także Amalekici, zburzyli Cyklag oraz spalili go ogniem. 2. Uprawdzili też kobiety, które w nim były oraz zarówno małych, jak i dorosłych chłopców; nikogo jednak nie zabijali ale uprowadzili oraz odeszli w swoją drogę. 3. Zatem gdy Dawid, wraz ze swoimi ludźmi, przybył do miasta – było ono spalone, zaś ich żony, synowie i córki uprowadzone do niewoli. 4. Wtedy Dawid wybuchnął głośnym płaczem, wraz z ludem, który mu towarzyszył, aż zabrakło im sił do płaczu. 5. Również zostały uprowadzone obie żony Dawida – Achinoam z Jezreel i Abigail, była żona Nabala, Karmelity. 6. A Dawid był bardzo znekany, bo cały lud zamierzał go ukamienować, gdyż był rozgoryczony; każdy z powodu swoich synów i córek. Jednak Dawid pokrzepiał się WIEKUISTYM, swoim Bogiem. 7. Po czym Dawid powiedział do kapłana Abjatar, syna Achimeleka: Przynieś mi tu efod. Zatem Abjatar przyniósł Dawidowi efod. 8. A Dawid radził się WIEKUISTEGO, mówiąc: Czy mam ścigać tę hordę? Czy ją dopędzę? Zatem mu odpowiedział: Ścigaj, ponieważ z pewnością ją dopędzisz, a także sprowadzisz wyzwolenie! 9. Tak Dawid wyruszył, wraz z sześciuset ludźmi, którzy mu towarzyszyli oraz przybyli do potoku Besor; tam część się zatrzymała. 10. Jednak Dawid puścił się dalej w pościg, wraz z czterystu ludźmi, podczas gdy dwustu ludzi się zatrzymało, bo byli zbyt znużeni, by przeprosić się przez potok Besor. 11. A gdy na polu spotkali Micraimczyka – sprowadzili go do Dawida, podali mu chleb, więc się posilił, po czym dali mu się napić wody. 12. Podali mu również kęs figowego ciasta oraz dwie wiązanki rodzynek, więc je spożył i orzeźwił się jego duch. Bowiem przez trzy dni i noce nie jadł chleba, ani nie pił wody. 13. A Dawid go zapytał: Czyj ty jesteś i skąd? Zatem odpowiedział: Jestem micraimskim młodzieńcem, sługą Amalekity. Mój pan mnie opuścił, ponieważ przed trzema dniami zachorowałem. 14. Wtargnęliśmy do południowej krainy Kreteńczyków, do dzielnicy judzkiej oraz do południowej krainy Kaleba; a Cyklag spaliliśmy ogniem. 15. Więc Dawid znowu go się zapytał: Mógłbyś mnie zaprowadzić do tej hordy? Zatem odpowiedział: Przysięgnij mi na Boga, że mnie nie zabijesz, ani mnie nie wydasz w ręce mojego pana, a zaprowadzę cię do tej hordy. 16. Więc gdy go zaprowadził, oto byli rozłożeni po całej tej okolicy, jedząc, pijąc i płasając wkoło całego, bogatego łupu, który zabrali z ziemi pelisztyńskiej i ziemi judzkiej. 17. Lecz Dawid ich rozgromił, od zmroku – aż do wieczora następnego dnia, tak, że nie uszedł z nich nikt, oprócz czterystu młodych ludzi, którzy wsiedli na wielbłądy oraz umknęli. 18. Tak Dawid wyzwolił wszystko, co pobrali Amalekici; nadto Dawid wyzwolił też obie swoje żony. 19. I nie ubyło im nic, od najmniejszego – do największego, ani z synów, ani z córek, ani z łupów, ani z tego wszystkiego, co zabrali. Dawid wszystko sprowadził z powrotem. 20. Dawid zabrał przy tym wszystkie trzody i rogaciznę, więc pędząc je przed dobytkiem, wołali: Oto łupy Dawida! 21. A kiedy Dawid przybył do owych dwustu ludzi, którzy byli zbyt znużeni, by pójść za

Dawidem i zostawiono ich nad potokiem Besor – oni wyszli naprzeciwko Dawida i ludzi, którzy mu towarzyszyli. Zaś gdy Dawid wraz z ludźmi się zbliżył, pytał się o ich zdrowie. **22.** Jednak odezwali się różni źli i niecni spośród ludzi, którzy szli za Dawidem i powiedzieli: Ponieważ oni nie poszli z nami, nie damy im też nic z łupów, które odbiliśmy – jedynie żonę i swoje dzieci, te każdy może zabrać i pójść! **23.** Ale Dawid powiedział: Moi bracia! Nie powinniście tak postępować z tym, co WIEKUISTY nam dał; gdyż On nas uchronił i poddał w naszą moc hordę, która na nas napadła. **24.** Więc kto was w tej sprawie usłucha? Udział tego, co występował na wojnie, będzie jak udział tego, który pozostał przy jukach; podzielią się jednakowo! **25.** Dlatego pozostało to od owego dnia i nadal, oraz ustalono to jako ustawę i prawo w Israelu aż po dzisiejszy dzień. **26.** A gdy Dawid wrócił z Cyklagu, wysłał część łupu zaprzyjaźnionym starszym Judy, ze słowami: Oto dar dla was z łupów WIEKUISTEGO! **27.** Wysłał do tych, co w Betul, w Ramath Negeb, w Jattyr, **28.** Aroer, w Sifemot, Esztemoa, **29.** i co w Rachal, w miastach Jerachmeela i miastach Kenijczyka, **30.** co w Horma, w Kor Aszan, w Atach **31.** i co w Hebronie, oraz do wszystkich miejscowości po których Dawid krążył, wraz ze swoimi ludźmi.

Nowa Biblia Gdańska

przekład

Śląskiego Towarzystwa Biblijnego

2012